

ΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ

Στο βιβλίο Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΚΟΣ, έκδ. 1995
Ο Νίκ. Καλογερόπουλος-Καλού παραθέτει το εξής
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Περιλαμβάνουμε στην παρούσα συλλογή δοκουμεντών και αυτά που έγγράφοντο το 1995 σε ένα ευρείας κυκλοφορίας βιβλίο. Και αυτά «ελέγοντο, αλλά κανείς δεν άκουγε»! Ελάχιστοι είχαν καταλάβει αμέσως το ποιόν των ανδρών που κυβέρνησαν την Ελλάδα με την σύμπνοια μεγάλης μάζας ψηφοφόρων, για να την ρίξουν στα σημερινά Τάρταρα.

1. Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

(Βλ. "Πολιτικά θέματα", 13 19 Απριλίου
1990 άρθρα Ν.Α.Καλογεροπούλου-
Καλού)

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ

Το "Συμβόλαιο με το λαό", αν και αργότερα εγκατελείφθη, έπαιξε τον αντεθνικό ρόλο του:

- α) Προσφέροντας απατηλά συνθήματα που διεπότισαν την εν γένει ψυχολογική στάση (attitude) μεγάλου τμήματος του λαού.
- β) Δημιουργώντας μόνιμο κλίμα φυγής των επενδυτών.

Εκεί, ο Ανδρέας Παπανδρέου υπόσχεται "απαλλαγή από τα ξένα κέντρα αποφάσεων", δηλ. από ΕΟΚ και ΝΑΤΟ.

***

Στις 27.11.1975 δηλώνει στη Βουλή: "Πιστεύουμε ότι η σύνδεση με ΝΑΤΟ και ΗΠΑ και η εξάρτηση μας οδηγεί στην **εθνική καταστροφή**" (!). Στην γιορτή της νεολαίας ΠΑΣΟΚ το 1979, δηλώνει στο νοήμον κοινό: "Η κατάκτηση της εθνικής μας ανεξαρτησίας σημαίνει ότι η Ελλάδα πρέπει να μείνει έξω από ΕΟΚ, χωρίς εξάρτηση από το Διευθυντήριο των Βρυξελλών".

Το 1988 ο ίδιος έλεγε στο περιοδικό STERN: "θα ήταν σοβαρή **ανευθυνότητα**, αν Έλληνας πρωθυπουργός οδηγούσε την Ελλάδα έξω από το ΝΑΤΟ". Την 1.12.1983 λέγει: "Έχομε ανακαλύψει όντας στην κυβέρνηση, ότι όπως εστοίχισε πολλά η είσοδος στην ΕΟΚ, μπορεί να στοιχίσει περισσότερα η έξοδος". Στις 18.10.1982 δηλώνει με στόμφο σοβαρότητος στην Washington Post: "Δεν είμαστε **ανόητοι** να φύγουμε από το ΝΑΤΟ, θέτοντας σε κίνδυνο την εδαφική ακεραιότητα της χώρας".

Παρ' όλα αυτά, στην εισήγηση προς Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ την 30.8.1988 επιμένει ότι "στρατηγική του παραμένει η απελευθέρωση από τα ξένα κέντρα αποφάσεων" και ότι "είμαστε **πιο κοντά** στο στόχο της αποσύνδεσης".

Τέλος, τον Δεκέμβριο 1989 δηλώνει σε μιαν αποθέωση αναισχυντίας: "Έχουμε καθυστερήσει υπερβολικά. Έχουμε μείνει πολύ πίσω στις σχέσεις με την ΕΟΚ και πρέπει να βιαστούμε"! Ο αναγνώστης καλείται να κάνει την **ούνθεσι** όλων αυτών των αντιφατικών "εντοπισμών της προσοχής".

ΟΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ

Οι παλινωδίες του Ανδρέα Παπανδρέου προκαλούν την κατάπληξη. Χωρίς συναίσθημα ευθύνης, ομολογεί ο ίδιος ότι είναι **ανίκανος να κάνει προβλέψεις**. Ας τον ακούσουμε:

Τον Αύγουστο 1987 λέγει: "Αυτό που υποτιμήσαμε, ήταν οι διαρθρωτικές αδυναμίες της προσφοράς. Έτσι, η αύξηση της ζήτησης **λόγω των παροχών** στράφηκε στις εισαγωγές" ! Ο θλιβερός "οικονομολόγος" υπετίμησε αυτό που ξέρει ο πρωτοετής φοιτητής: ότι η αύξηση των παροχών, χωρίς αύξηση της παραγωγής οδηγεί στον όλεθρο. Και αναφέρει την περίπτωση **ως εανυπεύθυνος** για την εφαρμογή του οικονομικού αυτού νόμου ήταν ο καταναλωτής (πβ "Το έσχατον αίτιον ως μόνον").

Όταν την 1.8.1984 ο εκπρόσωπος των Ελλήνων βιομηχάνων εξέθεσε στον Ανδρέα Παπανδρέου ότι οι "κοινωνικοποιημένες" επιχειρήσεις (των οποίων οι ζημίες καλύπτονται από το δημόσιο χρήμα) πωλούν τα προϊόντα τους κάτω του κόστους, με

συνέπεια να οδηγούν τις ιδιωτικές επιχειρήσεις σε εξόντωση, ο Α.Π. ως πρωθυπουργός απάντησε: "Αυτό δεν το είχα συνειδητοποιήσει"! (βλ. "Ακρόπολις" 5.8.84).

Το "Βήμα" (10.8.86) δημοσιεύει συνέντευξη, όπου ο Ανδρέας Παπανδρέου "προβαίνει" στην **πρόβλεψη** ότι "τον προσεχή Νοέμβριο (1986) ή το αργότερο τον ερχόμενο Φεβρουάριο (1987), θα πρέπει να αναμένονται αξιόλογες επενδύσεις από το εξωτερικό". Ξέρουμε το αποτέλεσμα της "προβλέψεως"!

Στον προεκλογικό λόγο (1985), ο Ανδρέας Παπανδρέου λέγει: "Έβγαλε η Ν.Δ. μια ταμπέλα: Πωλείται η Ελλάς, ξένοι προσέλθετε"! Αργότερα, μεταβαίνει στο Davos, όπου λέγει στους εκεί εκπροσώπους του ξένου μεγάλου κεφαλαίου: "Είμαστε έτοιμοι, με ανοιχτή καρδιά, να βλέπουμε να έρχονται στα εδάφη μας τα επιτεύγματα των άλλων, οι ίδιες οι επιχειρήσεις τους. Δεν θα σταθούν εμπόδιο ιδεολογίες παράλογες και ξεπερασμένες".

Ο υπουργός Γεράσιμος Αρσένης στην κυβέρνηση Παπανδρέου, δηλώνει τον Δεκέμβριο 1983 στον "Ταχυδρόμο": "Είναι πιθανόν οι κοινωνικοποιήσεις και τα εποπτικά συμβούλια να μην λειτουργήσουν στην πράξη. Πειραματιζόμεθα και θα τα αλλάξουμε"! Την 25.7.84 ομολογεί: "Αναφορικά με τις προβληματικές, περάσαμε ένα στάδιο υπεραισιοδοξίας ότι η εξυγίανση τους είναι

εύκολη υπόθεση, αλλ' απεδείχθη πολύ δύσκολη" (βλ. "Βραδυνή" 26.7.84).

Ο Ανδρέας Παπανδρέου διεκήρυττε σοβαρότητα στους **πάντοτε** χειροκροτούντες βουλευτές του την 12.4.1985: "Δεν θέλω να σας πω ότι μπήκαμε στον παράδεισο. Λέω τούτο: ότι αντί η πορεία της οικονομίας να είναι προς τα κάτω, είναι προς τα πάνω και αυτό θα συνεχισθεί". Μέχρις ότου λίγο αργότερα (17.10.1985), ο ίδιος αυτός τραγικός άνθρωπος ομολογεί το ιστορικώς πλέον περίφημο: "Ήρθε η ώρα της αλήθειας. Τώρα θα μου πείτε: την πρώτη 4ετία δεν είχαμε το συναίσθημα ότι επλησίαζε; Το είχαμε! Όμως η ταχύτητα με την οποία ήρθε, ήταν πράγματι εντυπωσιακή. **Οι παρεκκλίσεις από τις προβλέψεις μας ήταν πολύ σημαντικές. Δεν ζητώ συγχωροχάρτι**". Σπανίως η ιστορία ενός έθνους μπορεί να παρουσιάσει ένα τέτοιο δείγμα συνδυασμού βλακείας, αλλά και θρασύτητας¹.

1. Υπάρχει η εκδοχή ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου, στην περιέργως επίμονη βούληση του να **"αποσυνδεθεί"** την Ελλάδα από την ΕΟΚ και να **εκδιώξει** το "μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο", ακολουθούσε πειθήνια τις **εντολές** των προγραμματισμών του Χένρυ Κίσσιγκερ στο State Department (βλ. κατωτ. §3).

2. Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΚΩΣΤΑΣ ΣΗΜΙΤΗ

(Βλ. "Πολιτικά θέματα" 25-31 Μαΐου **1990**).

Η ΘΕΣΙΣ

Ενδεικτική είναι μια "αγόρευσις" του Κ. Σημίτη στη Βουλή των Ελλήνων (βλ. Πρακτικά 6.2.1986). Είχε προηγηθεί μια εξουθενωτική για τη χώρα μας έκθεση του ΟΟΣΑ (11.1.1986), σχετικά με τις προβλέψεις για την πρόοδο της οικονομικής αναπτύξεως του 1986.

Την έκθεση κατέθεσε στη Βουλή ο Κ. Μητσοτάκης, ο οποίος είπε μεταξύ άλλων: "Είναι τραγικό για τους Έλληνες ότι, παρ' όλο που η διεθνής συγκυρία είναι ευνοϊκή, όλες οι χώρες του ΟΟΣΑ έχουν αύξηση εθνικού εισοδήματος με πρώτη την Τουρκία. Και η **μόνη χώρα** που έχει **αρνητική** αύξηση, είναι η Ελλάδα... **Το δημόσιο χρέος τριπλασιάστηκε μέσα σε 4 χρόνια...** Δεν θα προκόψει η οικονομία μας, αν δεν αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη... Πήγε ο πρωθυπουργός στο Νταβός να ζητήσει από τις πολυεθνικές και τους εκπροσώπους της διεθνούς οικονομικής ολιγαρχίας να κάνουν επενδύσεις, ενώ την ίδια ώρα τις πολυεθνικές που υπάρχουν εδώ τις εκδιώκει".

Σ' αυτά που ελέγοντο το 1986 (και φυσικά επαληθεύτηκαν κατά γράμμα μέχρι σήμερα!) αναλαμβάνει να απαντήσει ο Κ. Σημίτης, τότε υπεύθυνος "υπουργός Εθνικής Οικονομίας":

"Για τον ΟΟΣΑ μπορεί να υπάρχουν διάφορες απόψεις. Ο ΟΟΣΑ εκφράζει ορισμένους κύκλους. Έχει ορισμένες κατευθύνσεις, με τις οποίες εμείς δεν συμφωνούμε"!!

Και καταλήγει:

"Ούτε πρόβλημα δραχμών θα έχουμε, ούτε πρόβλημα συναλλάγματος, ούτε η **καταστροφή** την οποία επαγγέλεται ο κ. Μητσοτάκης και **τόσο πολύ επιθυμεί**, δεν θα πραγματοποιηθεί"! Και συνεχίζει: "Το ΠΑΣΟΚ έχει δώσει πολύ περισσότερα από την αύξηση των εισοδημάτων: επενδύσεις στην Παιδεία, στην Υγεία, τα Κέντρα Υγείας, τα πολύ μικρά έργα που ανέπτυξαν την επαρχία, **έχει δώσει την ανάπτυξη** και προ παντός κάτι που ενοχλεί την αντιπολίτευση (!) την νέα πνοή στη χώρα για την ανάπτυξη της"!

Είναι λοιπόν σαφές. Το 1986, ο Κ. Σημίτης είναι πανευτυχής για την οικονομική κατάσταση και την... πνοή. Συνεχίζει λοιπόν:

"Μας λέχθηκε ότι ο πρωθυπουργός πήγε στο Νταβός και εκλιπαρεί για ξένες επενδύσεις. **Εμείς δεν έχουμε πρόβλημα για το ποιος θα κάνει επενδύσεις στην Ελλάδα(!)**. Εμείς πιστεύουμε ότι οι επενδύσεις **θα** γίνουν κατά κύριο λόγο από τις ελληνικές **μεσαίες**

και μικρές επιχειρήσεις. Δεν έχουμε όμως αντίρρηση και άλλοι να κάνουν επενδύσεις(! ! !). Και δεν έχουμε αντίρρηση, διότι αυτή η κυβέρνηση είναι τόσο ισχυρή, ώστε μπορεί να διαπραγματευθεί τους όρους και να επιβάλλει εκείνους που θεωρεί σκόπιμους για τη χώρα".

Λέγει λοιπόν το 1986, δηλαδή 5 έτη μετά την ανάληψη της εξουσίας, ότι "εμείς δεν έχουμε πρόβλημα για επενδύσεις" και "οι επενδύσεις ΘΑ γίνουν"! Ποιος είναι ο δυνατός εκδοχές ερμηνείας αυτής της προτάσεως; Ή πράγματι η Ελλάδα το 1986 "δεν έχει πρόβλημα επενδύσεων", ή ο Κ. Σημίτης έχει πλήρη άγνοια της καταστάσεως, ή ενσυνείδητα και ανερυθρίαστα λέγει ψέματα, ή είναι βλαξ!

"Και υπάρχει και κάτι άλλο", λέγει ο Κ. Σημίτης. "Εμείς στη φιλοσοφία μας έχουμε το κριτήριο ότι η ελληνική κυβέρνηση **και ο ελληνικός λαός κρίνει** τι είναι σκόπιμο και ωφέλιμο για τον τόπο. Και αυτό το ωφέλιμο μπορούμε να επιβάλλουμε".

Την κορώνα της δημαγωγίας αποτελεί αυτή η αυτόχρημα **βλακώδης** επίκληση στον... "ελληνικό λαό", ως εάν ήτο κάποιος... πρόσωπο για να κρίνει, παρέα με τον κ. Σημίτη, ποια λεπτότατης φύσεως επί μέρους οικονομική απόφασις είναι "ωφέλιμη"!

Αλλά και αν υποθέσουμε ότι τα ανωτέρω λεχθέντα δεν είναι δείγμα της ηθικώς ευτελέστερης και πνευματικώς **αφελέστερης** δημαγωγίας, ο Κ. Σημίτης υπήρξε ένθερμος

υποστηρικτής της πολιτικής του Ανδρέα Παπανδρέου. Ο Σημίτης ενετάχθη στο ΠΑΣΟΚ με βαθύτατη πίστη ότι η ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ "είναι το ίδιο συνδικάτο". Όταν ο αρχηγός του διεκήρυσσε, μέχρι το 1988, ότι "ο χρόνος της αποσύνδεσης πλησιάζει", ο Σημίτης κατένευε με δουλική πειθήνια.

Η ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Και απόδειξις ότι η πνευματική αντίληψις του. Κ. Σημίτη στερείται ταχύτητας και ευστροφίας, είναι οι βαρυσήμαντες δηλώσεις του που δημοσιεύει το "Βήμα" της **25.3.1990**.

Εκεί, από τη μεγαλοστομία και την "κορώννα" της Βουλής του 1986, ο Κ. Σημίτης δηλώνει τα εξής: "Οι εμπειρίες της τελευταίας **15ετίας** στην εξωτερική πολιτική έδειξαν τα περιορισμένα όρια των δυνατοτήτων άσκησης αυτόνομης εξωτερικής πολιτικής!"

Αλλ' από το 1975, ο Κ. Σημίτης δεν είχε παύσει να χειροκροτεί από τα έδρανα της Βουλής τον Αυθέντη του, όταν υπεστήριζε την "αυτοδύναμη" ανάπτυξη "μακριά από τα ξένα κέντρα"! Ό,τι λοιπόν ήταν "εμπειρίες της 15ετίας", ο Σημίτης το αντελήφθη μόλις το 1990!

Και συνεχίζει: "Η Ευρωπαϊκή Κοινότης αποτελεί όσο ποτέ άλλοτε τον **κύριο θεσμό**, μέσα στον οποίο μπορούμε να περάσουμε αποτελεσματικές προσπάθειες όχι μόνον οικονομικού χαρακτήρα. Αυτό γίνεται

κατανοητό (!) αν εκτιμήσει κανείς τη μικρή πολιτική δύναμη της χώρας μας και την επισφαλή οικονομική της κατάσταση... Στο ίδιο συμπέρασμα θα καταλήξουμε, αν λάβουμε υπόψη τη σημασία που θα έχουν πλέον αποφάσεις διεθνών οργανισμών για τη διαμόρφωση νέας τάξης και τις περιορισμένες δυνατότητες που έχουμε **να επηρεάσουμε χωρίς συνεργασίες** τις εξελίξεις".

Αυτά λοιπόν τα κοινότυπα και πασίγνωστα, τόσο για το... συνδικάτο όσο και για την "επισφαλή οικονομική μας κατάσταση", γίνονται επιτέλους "κατανοητά" στον Κ. Σημίτη, μόλις στις 25 Μαρτίου (ημέρα παλιγγενεσίας) του 1990!

Αλλά υπάρχουν και άλλες βαρυσήμαντες διαπιστώσεις στον εγκέφαλο του Κ. Σημίτη. Διότι λέγει (ως να μην... είχε συμβεί τίποτε!): "Για την ελληνική πλευρά, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα (προφανώς εννοεί το... συνδικάτο) αποτελεί ίσως τη **μόνη δυνατότητα** να είναι συμμετοχος στις εξελίξεις που διαγράφονται. Η ισχύουσα άποψη (!) να ακολουθεί η Ελλάδα αποκλειστικά μια ελληνοκεντρική στάση σε κάθε διαπραγμάτευση, μας έχει **επανελημμένα περιθωριοποιήσει**. Πρέπει να είμαστε στην ευρωπαϊκή εξέλιξη πολιτικά παρόντες. Το αυτονόητο, ωστόσο, κινδυνεύει να γίνει ζητούμενο (!). Όλο και συχνότερα έρχονται μηνύματα για δείγματα πολιτικής μας απουσίας από τις κοινοτικές διαδικασίες. Το φαινόμενο είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό (!). **Η**

αξιοπιστία και η φερεγγυότητα μας ως κοινοτικών εταίρων έχουν τρωθεί από μια συμπεριφορά πρωτόγνωρης (!) παθητικής συμμετοχής στο κοινοτικό γίγνεσθαι Η ελληνική οικονομία είναι, όσο καμία άλλη, **ανέτοιμη** να προχωρήσει στο σύστημα. Η σκέψις ότι τα μέλη της Κοινότητας θα μας επιτρέψουν να ακολουθούμε μια μακροοικονομική πολιτική αντίθετη με τη δική τους είναι τουλάχιστον **αφελής**. Πιο ρεαλιστική είναι η πιθανότητα να μας αφήσουν στο περιθώριο... Δεν υπάρχουν περιθώρια για μικροπολιτικές σκοπιμότητες, ούτε για λαϊκισμό... Ο δρόμος μας καθορίζεται από την πορεία προς την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση".

Αυτά λέγει το 1990 ο **ίδιος** άνθρωπος που προσήρχετο γελώντας στο Υπουργικό Συμβούλιο, για να πει "ναι σε όλα" στον Αρχηγό (που, όπως είδαμε, **ετοίμαζε ενσυνειδήτως** την "περιθωριοποίηση", τοις κείνων ρήμασι πειθόμενος). Και ο οποίος στις 6.2.1986 είχε το απύθμενο θράσος να διακηρύττει προς τους αντιπροσώπους του έθνους: "εμείς δεν έχουμε πρόβλημα επενδύσεων"! Και ο οποίος εσεμνύνετο να διακηρύσσει το, κατά τον Πάγκαλο, "ωραίο σύνθημα" "ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο". Και όλα αυτά **σήμερα** τα λέει χωρίς να θυμάται το **τότε**, σαν να μην ήταν αυτός ο ίδιος πειθήνιος και δουλικός συνυπεύθυνος για την **εγκληματική περιθωριοποίηση!** Όταν η έλλειψη **σοβαρότητας** οφείλεται σε **Βλακεία**, μπορεί κανείς να συγχωρήσει και να

αισθανθεί συμπόνια. Όχι όμως όταν οφείλεται, επιπροσθέτως, στην λαϊκίστικη αναίδεια της λεξιλαγνείας και στο δημαγωγικό θράσος.

***

Τα ανωτέρω άρθρα ας παραμείνουν ζωντανά **παραδείγματα** διαταραχών της νοητικής διαδικασίας (του "πολιτικού" και του "πολίτου"), η ανάπτυξη των οποίων απετέλεσε το περιεχόμενο αυτού του βιβλίου. Το επόμενο τίθεται ως **"άσκησης"** στην εξερεύνηση του "πλέγματος των σχέσεων" πριν, περί και μετά την έννοια ενός οργανικού Όλου.

§ 3 Οι Αμερικανικοί στόχοι και η πολιτική Α. Παπανδρέου

(Το κατωτέρω άρθρο μου δημοσιεύθηκε στην "ΕΣΤΙΑ" της **10.11.90**. Διατηρώ ανέπαφο το γλωσσικό ιδίωμα).

Έχει καταστεί απολύτως σαφές ότι η βασική στρατηγική της πολιτικής του κ. Παπανδρέου απέβλεπε εις δύο κυρίους στόχους: α) την μη ένταξιν της Ελλάδος στην Ευρωπαϊκήν Κοινότητα, β) την εκδίωξιν του επενδυτικού* "μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφαλαίου". Το ότι οι δύο αυτοί στόχοι, εάν τελικώς επετύγχανον, θα είχαν τραγικές συνεπείας δια την τύχην του Έθνους, ήτο

απολύτως βέβαιον, τόσο σήμερον όσο και τότε, δια τους πλείστους. Δι' αυτήν την περιέργως επίμονον βούλησιν του Ανδρέα Παπανδρέου, να "αποσύνδεση" την Ελλάδα από το "Διευθυντήριο των Βρυξελλών" και να "αποδιώξη" το μεγάλο κεφάλαιον (όταν σήμερον ακόμη και η ΕΣΣΔ επιδιώκει να το προσέλκυση) μόνον δύο εκδοχαί ημπορεί να υπάρχουν που δυνατόν να είναι συμπληρωματικοί η μία της άλλης.

Η πρώτη εκδοχή είναι ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου έχει επιδείξει καθ' όλον τον βίον του, δημόσιον και ιδιωτικόν, εκπληκτικήν **ανκανότητα να αντιλαμβάνεται τας απωτέρας συνεπείας των πράξεων του.** Τούτο θέτει εις σοβαρός αμφιβολίας την θρυλουμένην "ευφυΐαν" του. Εις αυτό θα ημπορούσε να συμβάλη και η γνώμη του μόνου ανθρώπου που είχε άμεσον δυνατότητα να καταλάβη εγκαίρως περί τίνος επρόκειτο: του πατρός του. Πράγματι, ούτος έχει διατυπώσει τας εξής κρίσεις δια τον υιόν του, που θα μείνουν εσαεί κτήμα της ιστορίας:

"Ο Ανδρέας γνώσεις έχει, γνώση δεν έχει"

και "Αλλοίμονον εις την Ελλάδα εάν την κυβέρνηση ο Ανδρέας".

Η δευτέρα εκδοχή (μη αποκλείουσα την πρώτην) είναι εθνικώς τραγικότετα κρίσιμος. Αν η πρώτη έχει χρησιμότητα δια τον ψυχαναλυτήν, η δευτέρα ενδιαφέρει τον

Ιστορικόν του Έθνους, θα την εκθέσωμεν κατωτέρω.

Παρ' όλον τον υποκριτικόν "αντιαμερικανισμόν" του Ανδρέα Παπανδρέου, προκαλεί απορίαν η εύνοια που επεδείχθη προς αυτόν από την Αμερικανικήν πλευράν. Όχι βεβαίως την "κοινήν γνώμην" των ΗΠΑ, που ήτο εμφανώς εχθρική προς αυτόν. Αλλά από τα ανώτατα κλιμάκια της Αμερικανικής Διοικήσεως (Τζόνσον, Κίσσιγκερ, Χαίηγκ, Στερν, Κήλυ κ.λπ.). Δια τον ιστορικόν που θα μελετήση μεταγενεστέρως αυτήν την πτυχήν, αναφέρω φράσιν η οποία μου ελέχθη από ανώτατον στέλεχος της CIA εις Μέσην Ανατολήν κατά εν συμπτωματικόν διεθνές κοκτέηλ εις Γενεύην, περί το 1983: **"ουδέποτε είμεθα τόσο ισχυροί εις Ελλάδα όσο σήμερον"**! Ο Ανδρέας Παπανδρέου λοιπόν φαίνεται ότι ικανοποιούσε τα Αμερικανικά συμφέροντα εις Μέσην Ανατολήν και, ειδικότερον, εις Ελλάδα. Αλλα κατά ποίον ακριβώς τρόπον;

Είναι φανερόν ότι η έλευσις του Ανδρέα Παπανδρέου έγινε εις μίαν εποχήν όπου η Ελλάς, υπό την ηγεσίαν του κ. Καραμανλή, είχε εστραμμένα τα βλέμματα προς την Ευρώπην. Ίδια δε, τον κύριον τότε Ευρωπαϊκόν παράγοντα, την Γκωλικήν Γαλλίαν. Ούτω, το σύνθημα "Ελλάς, Γαλλία, Συμμαχία" εργάζεται υπέρ του Α. Παπανδρέου. Ας μη λησμονούμεν ότι η Ευρώπη, τότε, ευρίσκετο εις το γίγνεσθαι. Η

δε ΕΣΣΔ εκπροσωπούσεν εισέτι τον μέγαν κίνδυνον δια τον ελεύθερον κόσμον. Ούτω, ανάμεσα εις δύο αντιμέτωπους δυνάμεις (ΗΠΑ ΕΣΣΔ) ήρχιζε δημιουργούμενη νέα Υπερδύναμις, η Ηνωμένη Ευρώπη, που έδειχνε τάσεις (κυρίως υπό το Γκωλικόν πρότυπον) ανεξαρτητοποιήσεως από την αμερικανικήν επιρροήν.

Η αμερικανική πολιτική είχε κάθε λόγον να **αποτρέψη την ευρωπαϊκήν ενοποίησην**, ιδία υπό την αιγίδα της Γαλλίας. Αλλ' η ενοποίησης, ως εφαινετο, απετέλει τον αναπόφευκτον ρουν της ιστορίας. Αι ΗΠΑ, αδυνατούσαι να τον αποτρέψουν τελείως, έπρεπε να περιορισθούν εις διαφόρους τρόπους διαρρυθμίσεως της κοίτης του. Κύρια αντίβαρα προς την Γκωλικήν Γαλλίαν ήσαν η Γερμανία και, προ παντός, η Αγγλία. Δι' αυτό και η είσοδος της Αγγλίας εις την ΕΟΚ χαιρετίζεται ιδιαιτέρως από τας ΗΠΑ. Η Ευρώπη λοιπόν, αποτελούσε κίνδυνον δια την Αμερικήν, η οποία επί πλέον έπρεπε να φροντίζη δια δύο άλλα μεγάλα συμφέροντα της εις Μ. Ανατολήν: το **Ισραήλ**, που ήτο σαρξ εκ της σαρκός της, και τα **πετρέλαια**. Και εδώ ακριβώς, μεταξύ Ευρώπης και Μ. Ανατολής, διαγράφεται σαφώς η θέσις της αμερικανικής πολιτικής έναντι της Ελλάδος.

Το σενάριον είχε διαμορφωθεί λεπτομερώς υπό την καθοδήγησιν του τότε Υπουργού Εξωτερικών Χένρυ Κίσσιγκερ. Η ανυπαρξία ισχυρός κυβερνήσεως, λόγω του σκανδάλου

Γουότεργκετ, καθιστά τον Κίσσιγκερ **μοναδικό ρυθμιστή** της Αμερικανικής πολιτικής. **Πρώτον** μέλημα ήτο η εξασφάλισις των αμερικανικών συμφερόντων εις Ανατ. Μεσόγειον. Τούτο, κατά τα προλεχθέντα, απαιτούσε την **απόσπασιν της Ελλάδος** από μίαν θεωρουμένην ως ύποπτον Ευρωπαϊκήν Κοινότητα. Η αμερικανική διπλωματία έπρεπε να ημπορή να συνεχίζη να ελέγχη (ως συνήθως και όπως τούτο έπραττε κατά το παρελθόν η Αγγλία) τας Αθήνας, χωρίς να είναι υποχρεωμένη να περνά από το "Διευθυντήριο των Βρυξελλών". **Δεύτερον** μέλημα, προς εξασφάλισιν αυτής της πολιτικής, ήτο η αναγκαία **ανάσχεσις της οικονομικής προόδου της Ελλάδος**. Ας μη λησμονούμεν ότι την εποχήν εκείνην ο δυτικός κόσμος είχε αρχίσει να ομιλή περί "ελληνικού οικονομικού θαύματος". Είναι πασιφανές ότι **η οικονομική ανεξαρτησία συνεπάγεται την πολιτικήν ανεξαρτησίαν**.

[Διαγράφονται ούτω καθαρώτατα αι επιδιώξεις της πολιτικής του Κίσσιγκερ, δηλ. α) η μη ένταξις της Ελλάδος εις ΕΟΚ, β) η εκδίωξις του επενδυτικού κεφαλαίου από την Ελλάδα. Η λογική αυτή παρουσιάζει καταπληκτικήν ομοιότητα με την περίεργον επιμονήν του Ανδρέα Παπανδρέου ως προς τους στόχους της "στρατηγικής" του. Ο Παπανδρέου όθεν έπρεπε να υποστηριχθή με κάθε μέσον όπως αναλάβη την εξουσίαν, από όλους τους φορείς της διπλωματίας του Χένρυ Κίσσιγκερ. Το σύνθημα "ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το

ίδιο συνδικάτο" ικανοποιούσε τον πρώτον στόχον. Οι μύδροι του Ανδρέα Παπανδρέου, ήδη από το 1974, εναντίον των Ελλήνων εφοπλιστών και κατά του "μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφαλαίου" ικανοποιούσαν τον δεύτερον στόχον. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, είτε εν αφελή αγνοία του είτε (το πιθανότερον) εν πλήρει συνειδήσει του πράγματος, ήταν ο φορέυς των επιδιώξεων του Κίσιινγκερ εις την Ελλάδα.

Επί του θέματος αυτού υπάρχει και μία προϊστορία: Συναφής προς τα ανωτέρω σχέδια ήτο η θέσις της Κυπρου. Η Κύπρος, λόγω της γεωγραφικής της θέσεως, έπρεπε οπωσδήποτε να αποσπασθή από κάθε ελληνικήν (ή άλλην τριτοκοσμικήν) επιρροήν. Προς τούτο συνείργησαν δύο ιστορικά γεγονότα. Το πρώτον ήτο η γνωστή άμεσος και περιέργως θυελλώδης επέμβασις του Ανδρέα Παπανδρέου νύκτωρ προς απόρριψιν του σχεδίου Άτσεσον. Το δεύτερον είναι η ποικιλοτρόπως υποκινηθείσα ανωμαλία εις Κύπρον που θα επέτρεπε και προεκάλει την Τουρκικήν κατάκτησιν μεγάλου τμήματος της νήσου προς πλήρη έλεγchon της καταστάσεως. **Η τουρκική εισβολή εγένετο εξή μήνας μετά την δήλωσιν του Κίσιινγκερ "ο Μακάριος είναι ο Κάστρο της Μεσογείου".** Ο Κίσιινγκερ ήτο τώρα βέβαιος ότι η αμερικανική διπλωματία κατείχε σθεναρώς τας κλείδας της Ανατ. Μεσογείου.

Απομένει η διαλεύκανσις της περιπτώσεως του NATO. Ποία σχέδια ικανοποιούσε η αντί νατοϊκή "στρατηγική" του Ανδρέα Παπανδρέου; Και εδώ εισερχόμεθα εις την διασάφησιν της δευτέρας φάσεως της σατανικής αυτής πολιτικής του Κίσιινγκερ και των εναπομεινάντων, μετά την αποχώρησιν του, "σταγονιδίων" του, εναντίον της χώρας μας. Είχεν ήδη καταστεί σαφές ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου θα ημπορούσε να εξυπηρετήσεται και κατ' άλλον τρόπον τα αμερικανικά συμφέροντα. Και εδώ διαγράφονται σαφώς **δύο δευτερεύοντες στόχοι**, ως εξής.]]¹

Η απόσπασις της Ελλάδος από το NATO ήτο στενώς συνυφασμένη με την εκπεφρασμένην πολιτικήν του Ανδρέα Παπανδρέου εις τα Βαλκάνια. Το πυροτέχνημα περί "αποπυρηνικοποιήσεως" και "ουδετεροποιήσεως" των Βαλκανίων είχε σαφή προοπτικήν που ήτο συναφής προς τα **ψυχροπολεμκά τότε συμφέροντα της αμερικανικής διπλωματίας.** Μεταξύ Ευρώπης και Μ. Ανατολής, η Αμερική² είχε κάθε συμφέρον να δημιουργήσεται μίαν ουδετέραν ζώνην. Ούτω, εις περίπτωσιν συρράξεως, η Αμερική, ήσυχος από την πλευράν της Ευρώπης, θα ημπορούσε να συγκέντρωσεται όλην της την προσπάθειαν εις Μ. Ανατολήν με την βοήθειαν δύο κυρίως παραγόντων, της Τουρκίας και του Ισραήλ. Η έξοδος της Ελλάδος από το NATO θα είχαν ελευθερώσει τελείως τας χείρας της Αμερικής τόσοσιν από απόψεως δευτέρου μετώπου όσον

και από απόψεως απρόσκοπτου πλέον ενισχύσεως της Τουρκίας.

Απέμενε μία λεπτομέρεια, την οποίαν, ίσως από αβελτηρίαν, απεκάλυψε προσφάτως ο Πασοκάρχης, ειπών ότι κατά συνομιλίαν του με τον Κίσσιγκερ (δια ποίον άραγε θέμα;) ούτος του είχε δηλώσει ότι "το μόνον που τον ενδιέφερεν ήτο η **Κρήτη**".

1. Τα εντός αγκύλης είναι τμήματα του άρθρου μου, τα οποία περιεκότησαν στο Κύριο άρθρο της ΕΣΤΙΑΣ χάριν συντομίας.

2. Όταν λέγω "Αμερική" εννοώ την "διπλωματία" του Η. Kissinger, ο οποίος για ένα διάστημα υπήρξε ο Μονάρχης της αμερικανικής πολιτικής εξ αιτίας της κυβερνητικής αποσυνθέσεως μετά το "σκάνδαλο" του Watergate.

Ίδωμεν λοιπόν την διαμορφουμένην εικόνα της διεθνούς σκακιέρας: Ανεξάρτητος αλλά φιλική Ευρώπη. Ουδέτερα Βαλκάνια με κυριαρχούσαν την πολιτικήν μορφήν του Πασοκάρχου ως μέσου αμερικανικής μυστικής διπλωματικής διεισδύσεως. Κυριαρχία των ΗΠΑ εις Αν. Μεσόγειον, με κύρια κέντρα Ισραήλ, Τουρκίαν, Αίγυπτον, Σαουδ. Αραβίαν. Έλεγχος επί Κύπρου (χάρις εις την τουρκικήν εισβολήν) και επί Κρήτης (χάρις εις την ενίσχυσιν των βάσεων και την παραλλήλως ενισχυομένην αυτονομιστικήν κίνησιν). Ο

έτερος των δευτερευόντων στόχων ήτο επίσης σαφής. Με την καθοδηγουμένην ανάπτυξιν ιδιαίτερων σχέσεων περί τους Καντάφι, Αραφάτ, Χουσεΐν, ο Πασοκάρχης θα ήτο χρήσιμος κρίκος (δίκην "φράξιας") δια διείσδυσιν και επιρροήν της αμερικανικής μυστικής διπλωματίας.

[Ούτως, η θέσις του Ανδρέα Παπανδρέου εις την πολιτικήν σκηνήν της Ελλάδος ενισχύετο παντοιοτρόπως. Με την παροχήν **αθρών δανείων**, προοριζομένων δια **μη παραγωγικός** δαπανάς **άφθονων παροχών**, εξησφαλίζετο η **εξαγορά των ψηφοφόρων**. Με την **εκδίωξιν του κεφαλαίου**, η δημιουργούμενη ανεργία θα αντιμετωπιζέτο με αθρούς διορισμούς εις τον δημόσιον τομέα, όπου, έναντι υποτυπωδών μισθών, εξησφαλίζετο **σταθερά πελατεία ψηφοφόρων** μέσω των υπό αρτίαν οργάνωσιν "κλαδικών" του κόμματος. Το σενάριον συμπληρούται με την πληθωρικήν μυστικήν χρηματοδότησιν ενός μέχρι τότε ενδεούς Καθηγητού, ο οποίος εξασφαλίζει τεράστια κεφάλαια, λίαν περιέργου προελεύσεως, δια την υποδειγματικήν διοργάνωσιν του "Κινήματος". Παραλλήλως με τας αυτόχρημα εξοργιστικός παρεμβολάς του πρεσβευτού Ρόμπερτ Κήλυ και άλλων παραγόντων ενισχύθη η προσπάθεια δυσφημίσεως των πολιτικών αντιπάλων έναντι του εκλογικού σώματος.]

Ας μη λησμονούμεν ότι η επιμονή του Ανδρέα Παπανδρέου εις την "στρατηγικήν" του "Κινήματος" συνεχίζεται **μέχρι και του 1988**. Ήδη την 30.8.88, κατά την εισήγησίν του προς την Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ, ούτος εξακολουθεί να επιμένει ότι "στρατηγική του παραμένει η απελευθέρωση από τα ξένα κέντρα αποφάσεων" και ότι "είμαστε πιο κοντά στον **στόχο της αποσύνδεσης**". Ούτως εξηγείται και ο συστηματικός άγων δολιοφθοράς εντός της ΕΟΚ, που οδηγεί εις την "περιθωριοποίησιν" της Ελλάδος (μέχρι τελικής της αποπομπής). Ο "στόχος" παρέμενεν: απόσπασις της Ελλάδος από την Ευρώπην και σοσιαλιστικός μαρασμός.. Εάν επρόκειτο περί εγκλήματος κατά του Έθνους, προς ανεύρεσιν του δράστου δέον να ερωτηθή: "ποιός ωφελείται εκ του εγκλήματος;". Η απάντησις είναι πασιδηλος. Ωφελείται μία Μεγάλη Δύναμις, η οποία έχει καθήκον και οφείλει να προασπίζει τα συμφέροντα της εις την περιοχήν της Αν. Μεσογείου. Και ωφελείται ένας ενδεής και ασήμαντος "Καθηγητής της Οικονομετρίας" με Αμερικανικήν υπηκοότητα, ο οποίος επεζητεί να εξασφάλιση μίαν θέσιν εις τον ήλιον.

Και ενώ εκεί ώδευαν τα πράγματα εξαιφνης, ως κεραυνός εν αιθρία, συμβαίνει το φθινόπωρον του 1989 το **απρόβλεπτον** γεγονός: η κατάρρευσις του Ανατολικού Μπλοκ. Το σενάριο που τόσον επιτυχώς επαίζετο, καθίσταται πλέον τελείως ξεπερασμένο. **Νέαι συνθήκαι**

διαμορφώνονται εις τον διεθνή ορίζοντα. Και ο Ανδρέας Παπανδρέου, τον Δεκέμβριον του 1989, ίσως με τύψεις, ίσως και όχι, δια την συνεργείαν του εις το έγκλημα, ακούεται λέγων: "Έχουμε καθυστερήσει υπερβολικά. Έχουμε μείνει πάρα πολύ πίσω στις σχέσεις μας με την ΕΟΚ και πρέπει να βιαστούμε"!

Έτσι εγράφη η ιστορία της Ελλάδος. Δια να επαληθευθή δια μίαν ακόμη φοράν η ιστορική κρίσις του Διονυσίου Σολομού δι' έναν λαόν ο οποίος θα παραμένη, εν τη απαιδευσία του, "πάντα ευκολόπιστος και πάντα προδομένος".

Βεβαίως, το πλέγμα των σχέσεων πριν, περί και μετά την "έννοιαν" (δηλ. την ιστορική περίπτωσις του Ανδρέα Παπανδρέου) δεν περιορίζεται μόνο σε όσα διαλαμβάνει το σύντομο και άκρως περιληπτικό αυτό άρθρο. Ο αναγνώστης θα βρει ποικίλους άλλους παράγοντες που απαρτίζουν, ως μικροεποπτείες (petites perceptions) κατά την διεξοδική πορεία των εννοιών, την ολικήν εικόνα του πλήρους νοήματος των ιστορικών γεγονότων.

Η έκτασις των σχέσεων εξικνείται μέχρις ακόμα και των λόγων που οδήγησαν την Αγγλία στην Ναυμαχία του Ναυαρίνου! Είναι λόγοι που ερμηνεύουν την **βαριά κληρονομιά εξαρτήσεως** της Ελλάδος από την διπλωματία των εκάστοτε "μεγάλων δυνάμεων", η οποία έχει οδηγήσει κατ' επανάληψη σε εθνικές καταστροφές τεραστίου μεγέθους. Και τούτο, ακριβώς διότι ο εκάστοτε

βλαξ (πολιτικός ή πολίτης) δεν ήταν "ανδρείος", ώστε να μη "αποκάμνει" αναζητών το πλέγμα των σχέσεων σε όλη την **δυνατή για την ανθρώπινη νόηση** έκταση του (σε χώρο και χρόνο). Και να κατορθώσει (όπως π.χ. το κατόρθωσε ο Βενιζέλος) ώστε η μοιραία και **αναπόφευκτη** αυτή "εξάρτησις" να αποβαίνει εκάστοτε μια "συμμαχία" ευνοϊκή για το Έθνος.

Ο **"εντοπισμός της προσοχής"** του βλακός περιορίζεται σε "τμήματα" του Οργανικού Όλου, όπως π.χ. στο "ελιά, ελιά και Κώτσο βασιλιά" ή στον "δημοκρατικό" στρατό του Μάρκου Βαφειάδη ή στην... "ανάπτυξη και πνοή" στη χώρα που απετέλεσε και το αντικείμενο θαυμασμού ενός Κώστα Σημίτη! (βλ. ανωτ. §2). Άλλων ο **"εντοπισμός της προσοχής"** περιορίζεται σε ακόμη στενότερο κύκλο, όπως π.χ. "ο διορισμός της κόρης μου" ή "μόνον έτσι θα γίνω ή θα μείνω βουλευτής ή υπουργός" κ.λπ. παρόμοια. **Κανείς** δεν έχει την ικανότητα ή την διάθεση να αναζητήσει το πλέγμα των σχέσεων στην **ευρύτερη δυνατή έκταση**. Αυτά όλα, όπως εξετέθησαν σ' αυτό το βιβλίο, προσδιορίζουν την **"πολιτική** σημασία του βλακός", είτε αυτός εμφανίζεται **ως πολίτης** είτε **ως πολιτικός**, η οποία και καθορίζει τις τύχες του Έθνους. Η νοητική εξεργασία που αναλύσαμε, εξηγεί και την αποδεδειγμένη **αποτελεσματικότητα** των μεθόδων της **Προπαγάνδας**¹.

Υπάρχει για όλα αυτά θεραπεία; Η θεραπεία δεν θα βρεθεί, βέβαια, στην Κλινική. Βρίσκεται στο **Σχολείο** (της Κατωτάτης και Μέσης Εκπαίδευσης), όταν βρεθεί κάποτε ο "αισυμνήτης" Μεταρρυθμιστής της Παιδείας, που έχει πράγματι συλλάβει το Οργανικόν Όλον του πλέγματος των σχέσεων, οι οποίες προσδιορίζουν το μέλλον του Έθνους.

N.A.Καλογερόπουλος-Kaloy, 1990-1995